

Projekt

z dnia 5 kwietnia 2017 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA PŁOCKA**

z dnia 2017 r.

w sprawie nadania medalu „Zasłużony dla Płocka” Pani Mariannie Rybickiej.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, poz. 1583, poz. 1579, poz. 1948) i § 13 ust. 2 pkt 15 Statutu Miasta Płocka uchwalonego uchwałą Nr 304/XVII/2016 Rady Miasta Płocka z dnia 22 marca 2016 roku w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Płocka (Dz. Urz. Woj. Mazowieckiego z 2016 r., poz. 4219, z 2017 r. poz. 1377) – Rada Miasta Płocka uchwala co następuje:

§ 1. Przyznaje się medal „Zasłużony dla Płocka” Pani Mariannie Rybickiej za działalność na rzecz poprawy zdrowia Płocczan, szczególnie dzieci, młodzieży oraz osób niepełnosprawnych.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Płocka.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Płocka

Artur Jaroszewski

PRZEWODNICZĄCY RADY

Artur Jaroszewski

06.04.2017

RADCA PRAWNY
mgr Roman Wróblewski
Wa (P) 90,-

Uzasadnienie

Rybicka Marianna Władysława ur. 20.10.1935 r. w Częstochowie. Lekarka, specjalizacja z pediatrii i medycyny sportowej. Studia medyczne ukończyła na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Łodzi.

Od 1 września 1966 r. rozpoczęła pracę w ZOZ na terenie miasta Płocka. Jej pierwszym miejscem pracy była Poradnia Dziecięca przy ulicy Królewieckiej. W krótkim czasie zorganizowała małą Poradnię Dziecięcą na nowo budującym się Osiedlu Dobrzyńska przy ul. Kredytowej 4. Ta poradnia jako pierwsza w mieście pracowała popołudniami, by umożliwić kobietom kontakt z lekarzem po godzinach pracy.

Z jej inicjatywy na Osiedlu „Miodowa” (ul. Miodowa 2) została wybudowana nowa, specjalistyczna Przychodnia Rejonowa Z.O.Z. To z pracy w tej poradni znają ją niezliczone rzesze płocczan. Przyjmowała tam przeciętnie 50 dzieci dziennie. Nigdy nikomu nie odmówiła przyjęcia chorego dziecka, a ponadto pomagała w rozwiązywaniu problemów domowych i materialnych rodziców swoich małych pacjentów.

W latach 1970-1975 pracowała w Spółdzielni Inwalidów „Świt”. Spotkała się tam z zespołem lekarzy innych specjalizacji: neurologiem, okulistą, psychiatrą oraz z psychologiem. Właśnie wtedy opracowała dla poszczególnych niepełnosprawności charakterystykę stanowisk pracy, dokonała wiele zmian i podjęła wiele działań na rzecz osób niepełnosprawnych, szczególnie dla osób ociemniałych. Były to osoby zatrudnione w tzw. *szczotkarni*, którym w pracy czytano książki i prezentowano nagrania muzyczne oraz prowadzono zajęcia rekreacyjne. Dr Rybicka była przeciwna automatyzacji miejsca pracy, tak aby człowiek nie stawał się częścią maszynierii technicznej. W Spółdzielni oprócz przygotowywania do zawodu odbywały się staże dla młodzieży niepełnosprawnej ze Szkoły Specjalnej, w której rozszerzono wachlarz zawodów o nowe kierunki. Poza szewstwem wprowadzono przygotowanie do zawodu: ślusarza, hydraulika, stolarza i introligatora. Przy pomocy wiceprezydenta Miasta Płocka inż. Jakuba Chojnackiego utworzono w dawnej siedzibie Nadleśnictwa przy ul. Bielskiej 24 pierwszy gabinet rehabilitacyjny.

Idea prof. Wiktora Degi zaowocowała powołaniem w 1970 roku pierwszego na terenie Płocka Oddziału Towarzystwa Walki z Kalectwem, którego dr Rybicka została przewodniczącą. Zmiany gospodarcze i likwidacja spółdzielczości po 1989 roku pozbawiły osoby niepełnosprawne stałych miejsc pracy, przystosowanych do różnorodnego kalectwa.

Kolejnym wyzwaniem Marianny Rybickiej stała się praca badawcza dotycząca wpływu MZRIp na zdrowie, życie i rozwój dzieci urodzonych na terenie Płocka. W tym celu podjęła współpracę z doktorem nauk med. Tadeuszem Garlejem. W związku z tym na terenie Płocka przeprowadzono specjalistyczne badania. Badania te zlecono Akademii Medycznej-Institutowi Medycyny Społecznej.

Dr Rybicka włączyła się też do współpracy z Zakładem Rozwoju Dzieci i Młodzieży Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie. Opracowano wówczas siatki centylowe dla dziewcząt i chłopców, porównując lokalne badania z normami rozwojowymi z innych regionów kraju, niezagrażonych przemysłem petrochemicznym.

Od 1966 r. dodatkowo otrzymała zatrudnienie w medycynie szkolnej w Szkole Podstawowej nr 17. Praca w szkole była dla niej nowym doświadczeniem zawodowym. Rozpoczęła nową formę działalności leczniczo-profilaktycznej z młodzieżą szkolną zamieszkującą w nowym środowisku budującego się przemysłu petrochemicznego. W krótkim czasie nowym dyrektorem szkoły została Mirosława Dutkiewicz. Wspólnie z Radą Pedagogiczną rozpoczęła działalność profilaktyczną tj. spotkania z rodzicami w celu poprawy rozwoju fizycznego ich dzieci. Dyrektorka szkoły pełniła również obowiązki Przewodniczącej Miejskiej Ligi Kobiet na terenie Płocka. Zaraziła Mariannę Rybicką swą aktywnością i zaangażowaniem w działalność społeczną na rzecz kobiet i środowiska mieszkańców miasta Płocka. Włączyła ją jako lekarzkę do

pracy społecznej na rzecz stowarzyszenia i przekonała do współpracy z innymi organizacjami pozarządowymi.

Ta społeczna praca i promowanie jej jako lekarza przez Panią dyrektor Dutkiewicz zaowocowała później udziałem w pracy w Społecznym Komitecie Przeciwalkoholowym, Towarzystwie Planowania Rodziny, Patriotycznym Ruchu Odrodzenia Narodowego (PRON). Brała udział w wyborach do Sejmu RP. Była Radną Wojewódzkiej Rady Narodowej i Miejskiej Rady Narodowej (MRN), Prezesem TWK, Komitetu Osiedlowego i Rady ds. Rodziny. Jest przewodniczącą LKP w Płocku, a od 2009 roku członkinią Okręgowej Izby Lekarskiej i bierze udział w pracach Płockiej Rady Seniorów.

Praca społeczna w tych jednostkach pozwalała jej załatwiać potrzeby i problemy mieszkańców Płocka. Jako radna starała się o finansowanie realizacji ich rozwiązań.

Jej nowa forma pracy profilaktycznej jako lekarza pediatry polegała na badaniu, zapisie i analizowaniu stanu zdrowia uczniów nowego pokolenia młodzieży. Prowadziła dokumentację każdego ucznia w Kartach Zdrowia Ucznia z badaniami lekarskimi, pomiarami antropometrycznymi: wagą, wysokością ciała, ostrością wzroku, słuchu, układu ruchu, skrzywieniami kręgosłupa i wadami kończyn dolnych. Dla grup dzieci z nieprawidłową budową ciała prowadzona była dodatkowa dokumentacja „Dyspanseryjna karta diagnostyczna dziecka chorego” z datą badania i datą wyznaczonej wizyty kontrolnej. Ta forma dokumentacji dawała możliwość systematycznej kontroli stanu zdrowia uczniów w grupach dyspanseryjnych, z kontrolą prowadzonego leczenia i konsultacjach w poradniach specjalistycznych.

Kilkuletnia obserwacja dzieci w szkole, poradni D i D1 oraz zestawienia statystyczne budziły jej zaniepokojenie z powodu rosnącej ilości zaburzeń rozwoju fizycznego dzieci w grupach dyspanseryjnych, szczególnie wad narządu ruchu i wzroku. Nieprawidłowy w dużym procencie stan zdrowia dzieci inspirował ją do działań profilaktycznych i był początkiem działań społecznych w zakresie wprowadzenia profilaktyki wad postawy i schorzeń narządu ruchu. W pracy społecznej wykorzystywała współpracę z organizacjami pozarządowymi do realizacji założonych celów profilaktyki wad postawy i wprowadzenia zajęć gimnastyki korekcyjnej.

Pomoc w realizacji produkcji sprzętu szkolnego udzielił jej Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości. Dobra współpraca z Ośrodkiem Badawczo - Rozwojowym Pomocy Naukowych, Instytutem Medycyny Pracy, Ministerstwem Edukacji Narodowej pozwoliła na wprowadzenie produkcji normatywnych mebli szkolnych.

Dalsze działania profilaktyczne i lecznicze prowadziła w okresie pracy w Poradni Medycyny Sportowej Wojewódzkiego Szpitala Zespołonego (WSZ) w Płocku od 1975 roku, dla zawodników (dzieci i młodzieży) uprawiających sport i różne formy kultury fizycznej. Zawodnikom uzdolnionym sportowo prowadziła badania specjalistyczne, współtworzyła klasy sportowe, troszcząc się o zabezpieczenie odpowiednich warunków opieki medycznej, edukacji, treningów, wyżywienia na pływalni i szkołach. W czasie gdy Płock był stolicą Województwa Płockiego na terenie miasta działało 11 klubów, 25 sekcji sportowych, 2225 zawodników uprawiało sport wyczynowy, trenowało 58 zawodników Szkoły Mistrzostwa Sportowego i Szkoły Podstawowej nr 1 i 11 oraz LO im. Władysława Jagiełły z klasami sportowymi o kierunku pływanie. Wprowadzono naukę pływania w klasach trzecich jako formę zajęć korekcyjnych - kompensacyjnych.

Współpraca ze wszystkimi organizacjami sportowymi działającymi na terenie Płocka przyniosła pomyślne rezultaty sportowe. W Płocku była pierwsza liga w piłce ręcznej, lekkoatletyce, podnoszeniu ciężarów, boksie, piłka nożna nie awansowała, w wioślarstwie mieliśmy olimpijczyków, w pływaniu rekordzistów Polski. Powstał basen „Jagiellonka”, „Kobylińskiego”, gabinety odnowy biologicznej, sauna oraz tereny rekreacyjno-sportowe wokół szkół i osiedli mieszkaniowych.

Marianna Rybicka otrzymała odznaczenia i wyróżnienia od władz sportowych i

miasta:

- 1977 r. - „Honorowa Odznaka za zasługi w sporcie szkolnym”, „Honorowa Odznaka TKKF”; „Zasłużony działacz Ligi Obrony Kraju”
- 1978 r. - odznaczenie „Za zasługi dla Kolarstwa Polskiego”
- 1982 r. - brązowa odznaka „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”
- 1985 r. - „Honorowa Srebrna Odznaka TKKF”
- 1987 r. - Srebrna Odznaka „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”
- 1987 r. - „Zasłużony Działacz Turystyki”
- 2005 r. - „Odznaka Honorowa Polskiego Związku Pływackiego”
- 2006 r. - „Honorowa Odznaka Polskiego Związku Judo”
- 5.05.2015 r. - Honorowy członek Klubu Olimpijczyka w Płocku

Z inicjatywy TWK od 1979 r. rozpoczęła zbieranie informacji o osobach niepełnosprawnych w przychodniach, ośrodkach zdrowia, szkołach i organizacjach młodzieżowych. Te statystyki pomogły jej później do wnioskowania o powołanie w naszym mieście Rzecznika Osób Niepełnosprawnych.

W okresie stanu wojennego od 1980 r. i zawieszeniu działalności wszystkich klubów sportowych rozpoczęła pracę dodatkową w Poradni Rehabilitacyjnej WSZ, w której mogła prowadzić działalność leczniczą dla dzieci z wadami postawy.

W 1990 r. brała czynny udział w przekształceniu żłobka miejskiego w Przychodnię Rehabilitacyjną na ul. Tysiąclecia 13, w której została kierownikiem. Nadzorowała aktywną rehabilitację nie tylko dla dzieci i młodzieży. Prowadziła również szkolenia dla zespołów rehabilitacyjnych z terenu Płocka z zakresu rehabilitacji narządu ruchu zapraszając na wykłady i warsztaty między innymi prof. dr med. Andrzej Seyfrida by przedstawił nowoczesne teorie i ćwiczenia z PNF w połączeniu z terapią manualną i neuromobilizacjami. Warsztaty z NDT Bobath prowadziła dr. n. KF mgr Małgorzata Domagalska.

Z organizacjami pozarządowymi organizowała dla dzieci i młodzieży z wadami narządu ruchu integracyjne letnie i zimowe turnusy rehabilitacyjne. Najpierw z TPD, potem TWK, a obecnie z LKP poprzez Klub Rodziców i Przyjaciół Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnej „Wspólna Sprawa”. Zdobywała dofinansowania do rehabilitacji i wypoczynku opracowując programy do PFRON-u, Urzędu Miasta Płocka, Mazowieckiego Kuratorium Oświaty, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej i Sportu, Urzędu Marszałkowskiego, Funduszu Inicjatyw Obywatelskich itp.

Po przejściu na wcześniejszą emeryturę, pracowała jeszcze do 1997 r. przez dwa dni w tygodniu w Poradni Rehabilitacyjnej.

Lata pracy w poradni dziecięcej i medycynie szkolnej oraz znajomość statystyk medycznych dawała jej możliwość inspiracji i realnego wpływu na tworzenie placówek dla dzieci niepełnosprawnych. Znajomość problemów osób niepełnosprawnych, ich środowiska, umożliwiło jej inspirowanie do powoływania przedszkoli i szkół z klasami integracyjnymi od 1989 roku. Młodzież z dysfunkcją narządu ruchu kwalifikowała i otwierała Warsztaty Terapii Zajęciowej TPD. Orzekła o pomocy materialnej, opiekuńczej, likwidacji barier architektonicznych, technicznych i w komunikowaniu się. Organizowała zbiórki pieniędzy na konto organizacji pozarządowej LKP celem zabezpieczenia finansowego na przystosowanie mieszkań, leczenie i turnusy dla niepełnosprawnych. Przedszkole na ul. Otolińskiej 7 przekształcono na Ośrodek Kompleksowej Rehabilitacji, na ul. Mościckiego 6 zaadaptowano część żłobka na Ośrodek Rehabilitacyjny Wieloprofilowego Usprawniania Dzieci z Mózgowym Porażeniem Dziecięcym, w którym pracowała w okresie 1991-1995. Inspirowała powołanie integracyjnych przedszkoli i klas w szkołach podstawowych dla dzieci niepełnosprawnych, współorganizowała i otwierała Warsztaty Terapii Zajęciowej dla młodzieży z dysfunkcją narządu ruchu; prowadzone przez Towarzystwo Przyjaciół Dzieci na ul. Kochanowskiego 7a.

Brała czynny udział w powstaniu gabinetów lekarskich i stomatologicznych i wyposażeniu ich w każdej szkole.

Za pracę na rzecz dzieci i młodzieży otrzymała: medal Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania, Medal Pamiątkowy od

Marszałka Województwa Mazowieckiego Adam Struzika - za wybitne zasługi oraz całokształt działalności na rzecz Województwa Mazowieckiego, otrzymała także podziękowania od Ministerstwa Oświaty i Wychowania, Kuratorium Oświaty w Płocku.

Jako przewodnicząca LKP organizuje spotkania informacyjne dla osób niepełnosprawnych, turnusy rehabilitacyjne letnie i zimowe, spotkania okolicznościowe tj. Dzień Kobiet, Dzień rodzinny nad Wisłą, choinki, spotkania noworoczne oraz indywidualną pomoc i poradnictwo lekarskie.

Prowadzi poradnię sportową i ma pod swoją opieką rzeszę młodych ludzi uprawiających sport. Utrzymuje kontakt z trenerami, prezesami klubów sportowych, szkołami z klasami sportowymi, SMS i rodzicami w zakresie zdrowia młodzieży, obciążeń treningowych, wyżywienia i odnowy biologicznej. Do jej prywatnego Gabinetu Lekarsko – Rehabilitacyjnego trafiają sportowcy z urazami i wadami postawy.

Aktualnie Marianna Rybicka udziela się w Okręgowej Izbie Lekarskiej w Płocku i wspiera prace pełnomocnika ds organizacji pozarządowych przy Prezydencie Miasta Płocka. Aktywnie działa w stowarzyszeniu „Dzieci Wojny”. Pisze wspomnienia podsumowujące jej pracę zawodową i społeczną. Śledzi na bieżąco życie Płocka, bierze udział prawie we wszystkich wydarzeniach Płocka. Zapraszana jest do klubów sportowych i na ważniejsze wydarzenia sportowe już nie jako lekarz zabezpieczający zawody, ale jako gość honorowy. Nadal jej spostrzeżenia i uwagi są słuchane i brane pod uwagę przez różne środowiska Płocczan.

Wszystkie działania Pani Marianny Rybickiej dla Płocka oraz jej aktywność na terenie miasta zasługują na uhonorowanie medalem Zasłużony dla Płocka.

Kapituła na posiedzeniu w dniu 30 marca 2017 roku pozytywnie zaopiniowała wniosek Prezydenta Miasta Płocka o nadanie medalu „Zasłużony dla Płocka” Pani Mariannie Rybickiej.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Artur Jaroszewski